

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce : J. A.

bytem

zastoupen Mgr. Dianou Kokešovou, advokátkou
sídlem Šafaříkova 9, Hradec Králové

proti

žalovanému:

Ministerstvo dopravy, Odbor agend řidičů

sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, PO BOX 9, 110 15 Praha

1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.8. 2020, č. j. 1811/2020-160-SPR/3,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 23. 6. 2020, č. j. MHMP 914811/2020/NoM, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupků dle § 125c odst. 1 písm. b), zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit porušením povinností stanovených v § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

z nedbalosti dne 6. 9. 2019 řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, jelikož po provedení odborné zkoušky přístrojem Alcohol Drager 7510 byl u něj dechovou zkouškou zjištěn pozitivní výsledek o hodnotě 0,45 promile, 0,83 promile a 0,76 promile alkoholu v dechu. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta 3 500 Kč a trest zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu po dobu 8 měsíců.

2. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť se žalovaný nevypořádal s námitkou nesprávného postupu policie při dechové zkoušce. Přestože měl žalobce zapálenou cigaretu, policejní hlídka vyžadovala okamžitou dechovou zkoušku, což mohlo v dané věci ovlivnit případnou hodnotu naměřené hladiny alkoholu v dechu. Mezi zasahujícími policisty došlo během silniční kontroly k určité rozepři, kdy jeden ze zasahujících policistů netrval na provedení dechové zkoušky, ovšem druhý zasahující policista výslovně řekl: „já si to беру na vlastní triko“. Zasahující policista mezi jednotlivými dechovými zkouškami močil na zástavce městské hromadné dopravy a bez umytí rukou pokračoval v dechové zkoušce. Dále policista bezprostředně po provedení dechových zkoušek odjel na služebnu s měřícím zařízením Alcotest Dräger 7510 doplnit papír do alkoholtesteru, kdy pak na místě žalobce s druhým zasahujícím policistou vyčkal na příjezd kolegy ze služebny, kdy až následně byly žalobci předloženy záznamy o provedených dechových zkouškách. Ve správním řízení provedený výsledek policistů dle žalobce obsahuje rozpory ohledně informace o předchozím požití alkoholu žalobcem, výměny náustku a doplnění papíru alkoholtesteru. Svědek V. popsal průběh silniční kontroly totožně s policistou H., který uvedl, že jeden z policistů odjel na služebnu PČR doplnit papír do alkoholtesteru. Kontrola byla provedena v rozporu s právními předpisy a s návodem k obsluze alkoholtesteru. Svědecké výpovědi zasahujících policistů tedy nepřinesly nic nového v řízení, nadále absentují důkazy prokazující, že žalobce řídit pod vlivem alkoholu, kdy naopak vyvstaly pochybnosti o pravdivosti svědeckých výpovědích zasahujících policistů.
3. Žalobce navrhl zamítnutí žaloby.
4. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen “s. ř. s.”). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
5. Žalobce již v podání odporu namítal obdobně jako v žalobě, proto správní orgán I. st. provedl výsledek žalobce, svědka V. i zasahujících policistů. Žalobce uvedl, že po třetí kontrole policista ve vozidle odjel pro nějaké materiály, které jim chyběly. Po návratu za 15 minut dal žalobci výsledky z tiskárny k podpisu. Ohledně náustku žalobce uvedl, že policisté přišli z vozidla s již nasazeným náustkem. Ohledně průběhu dechových zkoušek obviněný uvedl, že ho před započítáním dechových zkoušek policisté nepoučili, v době zastavení vozidla policisty kouřil. Na dotaz, zda před jízdou požil nějaký alkohol uvedl, že požil dne 4. 9. 2019 odpoledne 6 piv 10°, ale policistům uvedl pozdější datum, protože se spletl. Po celou dobu provádění dechových zkoušek mu žádné výsledky policisté neukázali. Námitky proti průběhu dechových zkoušek neuplatnil ihned při kontrole, jelikož mu policisté řekli, že je může uplatnit u správního orgánu. Protokol o kontrole podepsal proto, že nechtěl kontrolu dále prodlužovat. Neviděl, co podepisuje, jelikož ho oslňovala parkovací světla policejního auta.

6. Správní orgán I. st. uvedl, že podle metodiky ČMI je testování osoby na konzumaci alkoholu možné po uplynutí 15-ti minut od posledního požití alkoholu. Během doby testování daná osoba nesmí kouřit, jíst a pít jakékoliv tekutiny. Tabákový nebo jiný kouř přítomný v dechu testované osoby, může poškodit měřicí systém analyzátoru alkoholu v dechu a způsobit nepřesné měření, a proto je testování osoby možné až po uplynutí nejméně 3 minut od skončení kouření. Vzhledem k měřicímu principu přístroje a vyloučení podezření na zbytkový alkohol v ústní dutině (a pokračující intenzivní resorpci alkoholu do organismu) je nutné při pozitivních zkouškách na alkohol (na displeji přístroje se zobrazí číselná hodnota větší než 0,00) měření minimálně jednou zopakovat po uplynutí 5 minut. Aby bylo možné výsledek brát jako akceptovatelný, nesmí mezi výsledky obou měření být rozdíl větší než 10 %. Ze záznamů o dechové zkoušce, která je součástí spisového materiálu, vyplývá, že první dechová zkouška v čase 01:12:01 hodin vykazala pozitivní výsledek 0,75 promile, druhá dechová zkouška v čase 01:17:49 hodin vykazala pozitivní výsledek 0,83 promile alkoholu v dechu a třetí dechová zkouška v čase 01:23:28 hodin vykazala pozitivní výsledek 0,76 promile alkoholu v dechu. Mezi prvním a druhým provedeným měřením byl rozdíl větší než 10%, proto bylo provedeno ještě třetí měření, které potvrdilo výsledky druhé dechové zkoušky, neboť rozdíl byl menší než 10%. Mezi zkouškami byl dodržen interval minimálně 5 minut, mezi druhou a třetí zkouškou byl interval 6 minut, což lze vnímat jako fakt svědčící ve prospěch obviněného. Ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů vyplývá, že obviněný v průběhu dechových zkoušek nekouřil ani nic nekonzumoval, což ani obviněný nerozporoval, tedy správní orgán má za to, že i kdyby obviněný bezprostředně před první dechovou zkouškou kouřil, následné dechové zkoušky byly provedeny z dostatečně velkým časovým odstupem, takže kouř přítomný v dechu nemohl ovlivnit měřicí systém analyzátoru alkoholu v dechu a způsobit tak nepřesné měření. Vzhledem k tomu, že dechové zkoušky proběhly v souladu s Metodikou ČMI, nebyla učiněna výzva k provedení odborného lékařského vyšetření spojeného s odběrem krve a moči a ani obviněný toto nepožadoval. Metodika nenařizuje výměnu náústku po každém měření a neobsahuje ani pokyn, který by policistovi zakazoval dojít si během měření na toaletu. K námitce obviněného, že jeden ze zasahujících policistů odjel na služebnu s měřicím zařízením Alcotest Dräger 7510, kdy pak na místě obviněný s druhým zasahujícím policistou vyčkal na příjezd kolegy ze služebny, správní orgán konstatuje, že tuto skutečnost ani jeden ze zasahujících policistů nerozporuje, oba naopak připouští, že jeden z policistů musel odjet pro potvrzení o zadržení řidičského průkazu, neboť jim došla. Námitka obviněného, že záznamy o provedených dechových zkouškách byly obviněnému předloženy až po návratu jednoho ze zasahujících policistů, byla jednoznačně oběma policisty vyvrácena, neboť oba shodně uvádí, že výsledky měření byly obviněnému ukázány nejprve na displeji a poté byly ihned na místě vytištěny záznamy, které navíc obviněný podepsal. Správní orgán pro provedeném dokazování a s ohledem na výše uvedené konstatuje, že měření alkoholu v organismu obviněného pomocí dechového analyzátoru proběhlo v souladu se zákonnými požadavky i s požadavky, které na tento postup zjišťování alkoholu v krvi řidičů klade konstantní judikatura. Protiprávní jednání obviněného bylo jednoznačně prokázáno shodnými svědeckými výpověďmi obou zasahujících policistů, ze kterých nevyplývá nic, co by jakkoliv zpochybňovalo standardnost a správnost postupu zasahujících policistů, a tak nelze než konstatovat, že provedené dechové zkoušky byly provedeny v souladu se zákonem. Naopak ze svědecké výpovědi svědka J. V., kterou obviněný uvádí, jako směrodatnou v dané věci vyplývá, že svědek průběh dechových zkoušek vůbec neviděl, neboť seděl po celou dobu ve vozidle 80m daleko. Z výše uvedených důvodů tak správní orgán shledává námitky obviněného, kterými napadá postup zasahujících policistů jako účelové. Dále správní orgán dodává, že stanovená odchylka analyzátoru alkoholu v dechu byla od zjištěné hodnoty odečtena, ovšem ve skutečnosti

mohla teoreticky být i vyšší, neboť v souladu se zásadou „in dubio pro reo“ se veškeré odchylky od přesných údajů musí posuzovat ve prospěch řidiče a za prokázanou lze mít pouze minimální hodnotu.

7. K odvolání obsahově identickém se žalobou se žalovaný vyjádřil kromě obecných závěrů o správnosti postupu a úvah správního orgánu I. st. tak, že *nespatřuje ve výpovědích policistů nesrovnalosti, kdy naopak se tyto výpovědi v podstatných okolnostech shodují. Svědectví pana V. však nevznáší do případu žádné pochybnosti, neboť jednak vzhledem k tomu, že dle jeho tvrzení seděl ve vozidle cca 100 – 200 metrů za probíhající silniční kontrolou, tedy poměrně daleko, kdy vyjma odjíždějícího vozidla Policie ČR nemohl nic podstatného vidět, a jednak jeho výpověď koresponduje s výpověďmi obou policistů, kteří shodně zdůvodnili, proč jeden z nich odjel na služebnu, neboť neměli u sebe tiskopis potvrzení o zadržení řidičského průkazu.*
8. Tvrzení žalobce o průběhu dechové zkoušky je velmi barvitě a neodpovídá dnešnímu stavu policie. Není vyloučeno, že žalobce kouřil během řízení vozidla a tedy i před dechovou zkouškou, stejně jako mohl konzumovat před dechovou zkouškou tyčinku Margot (jak uvedl pouze ve správním řízení), případně mohl policistům dojit papír v alkoholtesteru, avšak příběh o močícím policistovi a policistu furiantovi, který si „to bere na triko“, žalobci osvědčeném při podpisu protokolu nevěda obsahu podepsaného činí obranu žalobce velmi nereálnou a tedy i nezpůsobitou vyvolat důvodné pochybnosti o skutkovém zjištění průběhu dechové zkoušky. Dle karty řidiče byl žalobci již dříve uložen zákaz řízení z důvodu řízení vozidla pod vlivem alkoholu a to 3 x soudem a 4 x správním orgánem. Je zjevné, že žalobce má problém s alkoholem nebo odmítá respektovat, že zákon zakazuje řídit motorové vozidlo pod vlivem alkoholu. Kromě nepřesvědčivě tvrzeného průběhu dechové kontroly oslabuje věrohodnost žalobce jeho deliktní minulost v rozsahu jízdy pod vlivem alkoholu. Shodně soud považuje za nevěrohodné „vysvětlení“ doby konzumace alkoholu. Soudu není zřejmé, proč by žalobce, byť v pozdních večerních hodinách, policistům sděloval, že konzumoval alkohol 2 dny předtím, s tím, že se spletl o den, tedy že nekonzumoval 6 piv před dechovou zkouškou, ale před „2“ dny (dechová zkouška provedena po 1:00 hod. dne 6. 9). Údaj o konzumaci 6 piv během nočních hodin 5. 6. v úředním záznamu se jeví autentický a souladný s výsledkem dechové zkoušky.
9. Při jednání soud provedl důkaz návodem přístroje Alcotest Dräger 7510. Dle návodu je třeba použít nový náustek pro každou testovanou osobu, nikoli před každým měřením. Jde o hygienické opatření bez vlivu na výsledek zjištění alkoholu v dechu. Z návodu neplyne negativní vliv předchozího požití nikotinu na výsledky stanovení hmotnostní koncentrace etanolu ve vydechaném vzduchu, přitom žalobce kromě svého tvrzení dle soudu nevěrohodného účastníka nijak danou skutečnost neprokázal. Nehledě k časovému odstupu mezi první a poslední dechovou zkouškou (1:12 – 1:23 hod), kdy lze více než předpokládat, že žalobce i v případě tvrzené inhalace nikotinu kouřením cigarety v tom nepokračoval během zákroku policie, tedy i v průběhu komunikace s policisty.
10. Za rozhodné žaloba považuje nepředložení záznamu o dechové zkoušce ihned po jednotlivé dechové zkoušce. Svědek V. uvedl, že během policejní kontroly jeden z policistů odjel, svědek nebyl přítomen dechových zkoušek, byl cca 80 metrů od místa policejního zákroku, neznal tak důvod tvrzeného vzdálení se jednoho z policistů. Oproti žalobě má soud za to, že oba svědci-policisté popřeli, že by se z místa zákroku vzdálili z důvodu nedostatku papíru pro tisk výsledku měření. Svědek M., policista, uvedl, že výsledky měření alkoholtesteru lze vyvolat zpětně, papír v tiskárně přístroje jim dechové zkoušky žalobce nedošel. Nevyloučil, že jeden člen hlídky musel odjet na služebnu pro protokol,

což uvedl i druhý policista, který protokol specifikoval jako potvrzení o zadržení ŘP, nikoli jako výsledek dechové zkoušky. Časový odstup jejich svědecké výpovědi od dechové zkoušky žalobce neměl vliv na hodnotu jejich výpovědí, neboť uvedli okolnosti zákroku. Nebylo tak prokázáno, resp. nebyly založeny důvodné pochybnosti o tom, že by žalobci nebylo předloženo písemné potvrzení dechové zkoušky ihned po dechové zkoušce. I kdyby tomu tak bylo, není soudu zřejmé, jaká újma na právech žalobce by mu tím vznikla, jestliže nenamítl (ani ve správním řízení), že nebyl seznámen s výsledky jednotlivých dechových zkoušek (ústně, nahlédnutím do přístroje). Namítané nepředložení vytištěných výsledků dechové zkoušky nelze ztotožnit s neznalostí výsledků dechové zkoušky. Případný dodatečný tisk výsledků dechové zkoušky by neměl vliv na zákonnost dechové zkoušky, jestliže žalobce nespороval výsledky dechové zkoušky jako takové, neboť jak výše uvedeno, tvrzená absence výměny náustku, inhalace nikotinu kouřením cigarety, následný tisk výsledků měření neměly vliv na výsledek dechové zkoušky. Teprve při soudním jednání žalobce namítl, že *není zaručeno, že to co bylo vytištěno, vytištěno být mělo*. Jak již uvedeno, žalobce nezpochybnil výsledky dechových zkoušek, pokud takto hodlal učinit výše uvedeným tvrzením při jednání soudu, učinil tak po lhůtě k podání žaloby. Tvrzení o vytisknutí jiných údajů než naměřených nelze považovat za přípustné rozhojnění žalobního bodu o tisku výsledků po návratu policisty. Vytištěné výsledky dechové zkoušky obsahují časové údaje 1:12, 1:17 a 1:22. Pokud jde o časové údaje vytištění, potom tisk proběhl vždy po dechové zkoušce. Pokud jde o údaje zpracování údajů dechové zkoušky, je nerozhodné, kdy došlo k vytištění výsledků dechové zkoušky. Žalobce mohl vytištěné údaje porovnat s údaji dechové zkoušky ihned po jejím provedení (pokud s nimi dle svého tvrzení nebyl seznámen prostřednictvím okamžitého tisku) a nebo je konfrontovat rozporem s okamžikem provedení dechové zkoušky. Soud má za to, že jde o údaje provedení dechové zkoušky, což odpovídá i časové linii policejního zákroku, kdy zákrok policie vůči žalobci dle úředního záznamu započal v 1:05 hod. Tvrzení žaloby o tisku jiné dechové zkoušky je dle soudu fantazijní povahy, dle které by policista cestou na služebnu pro papír tiskárny provedl další 3 dechové zkoušky u jiné osoby po požití alkoholu. Soud pro takové počínání policisty nenalézá očekávaníhodnou motivaci spojenou s vyhledáním vhodné podnapilé osoby ochotné se podrobit dechové zkoušce. Naopak motivace žalobce tvrdit nepravdivé údaje je patrná. Mnohačetné odebrání řidičského oprávnění žalobci vede soud k závěru, že žalobce měl dostatečné zkušenosti, aby v průběhu dechové zkoušky hájil svá práva natolik intenzivně, aby nedošlo k záměně výsledků dechové zkoušky. Pokud by k záměně výsledků došlo, zcela jistě by takovou vadu dechové zkoušky uvedl do protokolu o oznámení přestupku, který byl sepsán po dechové zkoušce, do kterého pouze napsal : *nemám co dodat*. Představa, že se žalobce pasivně podrobuje třem dechovým zkouškám, aniž by znal jejich výsledek, je vzhledem ke zkušenostem žalobce pro soud taktéž na úrovni fantazijní, tedy nevěrohodná. Tvrzení žalobce tak nezavdalo důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu nejen ve smyslu výsledků dechové zkoušky, ale i jejího průběhu spočívajícím v okamžitém tisku výsledků měření.

11. Soud proto na základě výše uvedeného žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
12. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěšný nebyl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 27. 4. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce